

— Кажи, добрий човѣче, какво ти каза Богъ за моята болка?

— Ако изядешъ единъ глупавъ човѣкъ, каза Богъ, ще оздравяшъ, — рекълъ Шейдула.

Зарадвалъ се вълкътъ и благодарилъ на Шейдула за услугата. Следъ това разпиталъ Шейдула кжде и какъ е стигналъ до дѣдо Господа.

Шейдула му разказалъ всичко какво видѣлъ и чулъ. Чулъ всичко вълкътъ, скръцналъ зжби и казалъ:

— И ти не взе безценния камъкъ отъ рибата, нито гърнето съ жълтицитъ?

— Защо ми сж? Богъ каза, че и безъ тѣхъ ще стана богатъ.

— Ехъ, по-глупавъ човѣкъ отъ тебе едва ще се намѣри, казалъ вълкътъ и изялъ Шейдула.

Стрѣхитѣ запѣха.

Лѣхна ветрець презъ морето —

Отъ далеченъ топѣлъ югъ.

Зарастапя снѣговетъ, —

И въ рѣкитѣ — ледоветъ. . .

Сладко стрѣхитѣ запѣха:

Капъ, чукъ, капъ, чукъ, капъ, капъ, чукъ!

Вече вдигатъ се мъглитъ —

Свѣти чистъ небесенъ сводъ.

И на слънчо подъ лжчитѣ

Топли благодатни, —

По полянитѣ зелени —

Пламнаха свѣщици златни.

Г. Костакевъ

